
pointa
Téměř šťastné konce
Michaela Hráčková

Téměř šťastné konce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Michaela Hráčková

Téměř šťastné konce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Téměř šťastné konce

2026

pointa

Téměř šťastné konce

Michaela Hráčková

Text © Michaela Hráčková, 2026
Ilustrace © Hana Lauterbachová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5374-2
ISBN e-knihy 978-80-267-5553-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-5554-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-5533-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

TRIGGER WARNINGS:

Únos
Fyzické / psychické týrání
Sexuální násilí / znásilnění
Sebevražda
Smrt
Trauma, deprese
Vulgarismy
Explicitní scény
Násilí
A další…

OBSAH

Prolog 9

1 **Sklep** 11
2 **Přežít nestačí** 20
3 **Sedmý život** 33
4 **Tady a teď** 38
5 **V srdci skály** 43
6 **Mezi semafory** 50
7 **Pro koho dýchám** 66
8 **Někdo v rohu** 75
9 **Beze stopy** 77
10 **Poslední léto** 89

Z mého osobního archivu 97

Prolog

K psaní toho všeho, co vás na následujících stránkách čeká, mě přivedl pocit neuspokojení. Konkrétně nespokojenost s konci a průběhem některých knih, které jsem četla. Přišly mi totiž hodně nelogické a se zbytečným happyendem. A tak jsem se rozhodla některé z těchto zápletek vzít a tak trochu je otočit do druhého extrému.

Ostatní povídky mě napadly v průběhu a znázorňují mé negativní emoce, které se prostě jen snažím dostat ven.

Zároveň jsem se pokusila o pár optimističtějších povídek, aby celá knížka nebyla tak pochmurná a já nepůsobila jako naprostý magor. Snad se to povedlo.

V některých povídkách se odráží i moje osobní zkušenosti a objevují se v nich lidé a zvířata z reálného života. Někde to poznat jde, někde ne, a tak to má být.

Tím bych to asi tak shrnula. Teď vám už jen přeji příjemné počtení.

1
Sklep

Nemůžu se pohnout. Všude kolem mě je temno a vlhko, jak kdybych byla ve sklepě. Snažím se vzpomenout si, co se vlastně stalo, ale poslední, co si vybavuju, je, že jsem spala ve své posteli. Včera byl můj výjimečný den, moje svatba, během které jsem si vzala muže svých snů.

Jak si moje oči přivykají na šero, všímám si, že tu kromě postele, na které ležím, a díry v zemi, která nejspíš slouží jako záchod, nic není. Na zápěstích i kotnících mě studí kov pout. Když zkusím vstát, slyším chrastění řetězu. Jaký psychopat mohl udělat něco takového a co po mně chce?

Cítím, jak mi po tvářích stékají slzy, a za chvíli už hystericky brečím. Jsem tak mimo, že jsem si ani nevšimla, že dveřmi na protější stěně někdo přišel.

„Ale, ale, kdopak se nám to probral?" rozezní se hrubý, ale překvapivě příjemný hlas, ze kterého mi naskakuje husí kůže. Přepadne mě vztek, strach a znechucení.

„Co-o po mně chceš? Kdo jsi? Pusť mě!!! Určitě už mě hledá můj manžel." Celá se chvěju. Hlas se mi nepříjemně zadrhává. To ho pobaví.

„Tady tě ale nenajde. Tady tě nikdo nenajde." Jeho slova mě ještě víc rozpláčou. Slzy už mi zmáčely i část oblečení. Nemůžu skoro dýchat.

„Nebreč! To mě tak akorát otráví. A věř mi, že otráveného mě vidět nechceš. Za hodinu se vrátím a očekávám, že se do té doby uklidníš, jinak tě čeká trest," zahrozí a pak odejde.

Jakmile se za ním zaklapnou dveře, vstávám a začínám se zoufale procházet po místnosti, kam až mi řetěz dovolí. Jak se asi mám uklidnit? Jsem v cizím sklepě, bez možnosti úniku. A jaký trest má na mysli? Nechci o tom ani přemýšlet, ale v hlavě mi chtě nechtě vytanou nejrůznější scénáře. A žádný z nich není příjemný.

Když se ten parchant o hodinu později vrací, už nebrečím. Klidná ale rozhodně nejsem.

„Tak co? Už budeš hodná? Nechceš přece dopadnout špatně, že ne?" Jeho hlas je tak nechutně sladký, div že nedostanu cukrovku. A ten zlověstný úsměv… Zvedne se mi žaludek.

„Nee." I když se snažím znít co nejvyrovnaněji, hlas se mi klepe. Ne že by mu to vadilo. Přichází až ke mně a já si ho můžu konečně pořádně prohlédnout. Je vysoký, tmavé rozcuchané vlasy mu padají do očí oříškové barvy. Pohled mi sklouzne k jeho silným rukám, které by mě mohly i zabít, kdyby chtěl, což se bez pochyby i stane, když nemá žádnou masku. Jednou mi s přehledem chytá zápěstí a druhou odemyká pouta na rukou a pak i na nohou. Škubne mnou a nemilosrdně mě táhne po schodech nahoru.

Snažím se bránit, ale to ho jen rozčílí a jeho stisk zesílí. Každý schod zasáhne jiné místo mého vyčerpaného těla. Nepochybuji o tom, že mi zůstanou modřiny.

Konečně mě vytáhne nahoru a moje oči oslepí jasné světlo. Ani jsem se nestihla vzpamatovat a už mě přivazuje k radiátoru.

„No… kde bych začal. Rovnou ti chci říct, ať se nesnažíš odsud utéct, jinak tě, kurva, zabiju. Stála jsi mě hodně nervů, takže očekávám, že se mi vyplatíš. Ty peníze, co jsem za

tebe dostal, na to nestačí. Budeš mi tu uklízet, vařit a starat se o veškeré moje potřeby. Kdykoli mě neposlechneš, potrestám tě. A věř mi, že si to užiju. Rozumíš?"

„Kdo ti za něco tak zvráceného mohl zaplatit? Vždyť jsem nikomu nic neudělala," začínám zase natahovat.

„To tě, kurva, nemusí zajímat! Tak ROZUMÍŠ?!"

„A-ano."

„Výborně. Teď tě pustím. Ty se umyješ, oblečeš a budeš hodná holka. Dneska po tobě nebudu chtít nic jiného."

S velkou námahou se jdu dát do pořádku. Na takové hovado to tu má hezky zařízené. Veškerý nábytek má ze dřeva. Dokonce to i vypadá, že je vyrobený na míru. Nemá tu žádnou televizi. Zajímalo by mě, jak se baví po večerech. Nebo radši ne.

Když za mnou zaklapnou dveře prostorné koupelny, znovu se rozpláču. Tentokrát ale potichu, aby mě neslyšel.

Ujistím se, že za mnou nejde, svléknu se a vlezu do sprchy.

Horké kapky mi stékají po kůži. Zkouším, jak moc horkou vodu zvládnu snést. To mě dostatečně rozptýlí, takže se zvládnu aspoň trochu uklidnit.

Hned jak vylezu ze sprchy, zabalím se do měkkého ručníku. Vodu má sice horkou, ale jinak nejspíš preferuje chladno.

Na zemi si všimnu hromádky oblečení. Netuším, kdy ji sem zvládl dát. Ale to je jedno. Jsem ráda, že na sobě mám čisté věci, ve kterých neumrznu. Přejdu do svojí ložnice, jestli se tomu tak dá říkat. Schoulím se na posteli a snažím se usnout, ale pořád si přehrávám události posledních pár hodin. Vůbec nechápu, co se to děje. Nakonec usínám vyčerpaná a smáčená slzami.

Jak dny utíkají, začínám si zvykat na přidělené úkoly. Už jsem tu více jak týden. Nevím, jak se můj věznitel jmenuje, ani kdo

si nechal za tohle všechno zaplatit. Veškerá naše komunikace se omezuje jen na jeho příkazy a mé „ano, pane".

Je večer, zrovna se chystám spát.

„Pojď sem," zavolá na mě z ložnice a já hned přiběhnu, protože vím, co by se stalo, kdybych neposlechla. Ze začátku jsem se párkrát pokoušela vzpouzet, nějak ho vyprovokovat, ale bylo mi to k ničemu. Vždy zůstal ledově klidný a ignoroval mě, což byl mnohem větší trest, než kdyby mi něco udělal. Ano, je to zrůda, co mě věznì. Ale stejně se mu snažím zavděčit, protože je to lepší než si tu připadat neviditelná. Jeho pohled přeruší mé myšlenky.

„Vysvleč se."

„Co-o?" Zatvářím se zmateně a ani se nepohnu, což se mu nelíbí. Zvedá se, přichází ke mně, využívá mojí strnulosti a sundává mi halenku. Jeho pohled padne na má odhalená plná prsa. Zajiskří se mu v očích a mně se z toho málem podlomí kolena.

„Mmm." Zatahá mě za ztuhlé bradavky a přitom pozorně sleduje můj výraz.

„Můžeš jít." Udělá krok dozadu, hodí mi halenku a odchází zpátky k posteli. Stojím tam jak opařená. Je to tak ponižující. Halenkou si zakrývám prsa a utíkám do svého pokoje.

Padám na postel a už nezvládám zadržet slzy. Co to mělo znamenat? A proč jsem chtěla, aby pokračoval? Vždyť je to psychopat.

Druhý den ráno se ani nenamáhám vstát před obědem.

Když konečně vylezu z postele, dům je prázdný. Vypadá to, že si ten kretén ani nevšiml, že jsem ještě nevstala. Nebo je mu to fuk. Takže si dám sprchu a vracím se zpátky do postele.

Když už pomalu zapadá slunce, rozhodnu se jít aspoň uvařit a něco sníst. V domě jsem pořád sama, ale utéct se

nepokouším. Vůbec nevím, kde jsem, navíc má celý pozemek oplocený. Kde asi tak je? Ne že by mi chyběl, po tom včerejšku určitě ne, ale je tu opravdu prázdno.

Je už hluboká noc, když se rozletí dveře mého pokoje. S úlekem vyletím do sedu.

Samozřejmě že je to on. Nemluví, jen se na mě dívá. Přitáhnu si přikrývku až ke krku. Na tváři se mu objeví nebezpečný úsměv.

Než se stačím vzpamatovat, už je u mě, se rty přitisklými na mých a rukou kolem mého krku. Nebráním se. Je to vlastně příjemné, hlavně po těch dlouhých dnech samoty. Veškeré myšlenky se mi v tu chvíli vypaří z hlavy. Jediné, co jsem schopná vnímat, jsou jeho dotyky a přerývaný dech.

Co se dělo dál, bylo něco neuvěřitelného. Něco, na co nejsem zvyklá.

Hned jak skončil, tak odešel.

Ležím v posteli a dívám se do stropu. Ani si nepřijdu zneužitá. Všechno mi přišlo tak přirozené. Po dalších pár minutách jdu znovu do sprchy a s příjemným pocitem usínám.

V podobném duchu to pokračuje dalších pár týdnů. Podlamují se mi kolena, jen si na to vzpomenu. Nic tak divokého a zvráceného jsem nikdy nezažila.

Moc spolu nemluvíme, ale už ke mně není hrubý, občas se i usměje. Možná že mám i naději se jednoho dne zas podívat ven. Začínám mít pocit, že mě má možná i rád, i když si to zatím nechce přiznat. Já ho totiž rozhodně začínám mít ráda. Ale je pravda, že si to taky moc nechci přiznat. Přeci jen je to můj věznitel a je naprosto nelogické k němu cítit lásku.

Je ráno, asi měsíc poté, co jsem byla unesena, a já klečím v koupelně na zemi, ruce omotané kolem záchodové mísy. Je mi totiž neskutečně zle, nevím ale z čeho, asi z jídla.

Zle mi přestane být až kolem oběda, ale stejně se cítím pořád divně. Na štěstí jsem tu sama, takže nevadí, že jsem dnes ještě nic neuvařila a neuklidila.

Přichází až pozdě v noci a posilněný alkoholem. Nemůže téměř ani stát. Podepřu mu ramena a pomalu ho vedu nejdřív do koupelny, kde ho opatrně vysvleču a osprchuju, a poté do postele.

Oblékám mu trenky, aby nespal nahý, a lehám si k němu. Chvíli protestuje, ale nakonec mě obejme a usíná.

V noci mě probouzí opět můj žaludek a já taktak dobíhám do koupelny, než jeho obsah vyklopím do záchodu. Co se to se mnou děje? Napadá mě, jestli náhodou nejsem těhotná, přece jen jsme nikdy nepoužili ochranu.

Jedna má část z toho má radost, ale ta druhá se bojí možných následků. Co když mě kvůli tomu odkopne? Počkám tedy tak dlouho, jak to jen půjde. Dokud si nebudu naprosto jistá.

Uběhly další dva měsíce a mně je jasné, že už to nemůžu dál tajit. Zároveň z toho už nemám takový strach, protože mám čím dál větší pocit, že mě opravdu miluje. Musí. Dnes večer už mu to řeknu.

„Tak co? Jak ti chutná?"

„Jo, je to dobré, začínáš se v tom vaření lepšit. Neboj, večer tě za to pořádně odměním."

„Už se nemůžu dočkat," začervenám se, „ale potřebuju s tebou mluvit o něčem důležitém."

„Jojo, povídej," očividně věnuje víc pozornosti jídlu než mně, ale i tak pokračuju.

„Jsem těhotná."

Zarazí se uprostřed sousta a chvíli přemýšlí o odpovědi. Nevypadá ani nijak naštvaně, jen zaskočeně. To je dobré znamení.

Pak ale zvedne hlavu s naprosto ledovým výrazem.

„Vypadni z mého domu."

„Cože? Jak to myslíš? Proč?!"

„Protože dítě nebylo v plánu, k tomu jsem se neupsal. Běž si třeba za tím svým manželem, pokud se vůbec živá dostaneš do civilizace. Mně je to jedno. Už tak jsi mě stála až moc starostí. Měl jsem tě hned zabít. Bylo by to jednodušší."

„To mě vážně takto odkopneš? Po tom všem? Já tě miluju!"

„Ale já tebe ne, byla jsi jen hračka na krácení dlouhé chvíle. A co bych dělal s rozbitou hračkou? Vypadni, než na tebe pustím psy."

Začnu brečet, ale ani to s ním nehne. Dívá se na mě s neměnným výrazem.

„Tak fajn! Ale nemysli si, že ti to jen tak projde. Všechno svému manželovi řeknu. A taky policii!"

Jak odcházím, tak za sebou slyším jen chladnokrevný smích, ale nesnaží se mě zastavit.

Vyklopýtám z jeho domu, místa, jež mi bylo na několik měsíců domovem i vězením. Je hodně zvláštní nebýt zavřená, moci se volně pohybovat. Přijdu si jak naprostý idiot. Jak jsem si vůbec mohla myslet, že člověk, který mě unesl, by byl schopný ke mně cítit lásku?

Nohy mě vedou pořád vpřed, tímto stylem snad nakonec dorazím do nějaké civilizace.

Mé předpovědi se vyplní, když ani ne po hodině (dle mého hrubého odhadu) přicházím k silnici. Jelikož je noc, nevidím žádná auta. Ale určitě to je hlavní silnice, a ne jen nějaká polňačka.

Jdu podél cesty už několik hodin, nohy mě pálí, v tom spěchu jsem si ani nestihla obout boty. Po domě jsem totiž chodila bosá a ani nevím, kam mé boty schoval. Nebo jestli je nevyhodil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Téměř šťastné konce**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.